

Student 2010 – en elev berättar

Studenttal 29/5 2010

Sarah Kristoffersson Svensson

Idag står jag här framför er alla med stor glädje. Glädje, för att jag Sarah Kristoffersson om ca två veckor äntligen tar studenten.

Kanske var det samma entusiasm och glädje två veckor innan ni sprang ut från er trygghet som ni kände i skolan och ut i verkligheten...

Betyg och avslutad gymnasieutbildning är en sak. Något mindre uppenbart, men ännu viktigare är att studenten automatiskt leder till ett liv i de vuxnas värld. Något som ni idag förmodligen vet allt om, men som är främmande för mig.

Många säger att studenten inte är slutet utan bara början. Jag har ofta funderat över vad det egentligen innebär när folk säger så. Jag menar, studenten har så länge varit ett ljus i mörkret för mig. Men idag med två veckor kvar är jag inte lika säker på om jag vill lämna det liv jag så väl känner till och gå rakt ut i det okända.

Jag trodde jag hade koll på läget. Vad jag ville göra med mitt liv. Jag visste precis vad jag ville bli tills jag fick tala men yrkesvägledaren.

Något uttjatat som alla hört är att det var bättre förr, och faktiskt tror jag, i det här sammanhanget, att det faktiskt kan stämma. Idag finns det en massa krav på oss studenter. Vi ska veta vad vi vill, vart vi ska komma och hur vi ska kunna nå dit, detta i en sån tidig ålder. Och vilka möjligheter det finns idag! Bara du själv kan sätta gränserna!

Jag skulle mycket väl kunna tänka mig att valmöjligheterna var betydligt mer begränsade förr, och att man ibland kanske föddes till ett visst yrke. Jag önskar ibland att jag hade haft en viss plats i samhället förutbestämd. Att jag var född till att göra det mina föräldrar ville och att yrket jag valde var ett självklart val för en som jag.

Idag är livet för kort för att kunna göra allt en vanlig student vill göra. Det är först när man stannar upp halvvägs som tiden kommer ikapp en och man inser att den där resan eller den utbildningen nästan är för sen att genomföra. Våra drömmar glider längre bort och våra ambitioner svalnar. Men det är en konst att kunna hantera situationer som kommer oväntat och känns hopplösa och för att citera en okänd person: motgångar får vissa människor att bryta samman, andra överträffar sig själva.

Redan som student kan man känna av detta och man har två val att göra: ge upp eller fortsätta! Det finns människor i alla avgångsklasser som väljer redan när de står på trappan. Att ge upp är att inte ta vara på verktygen man fått under skolgången. Att fortsätta kämpa är istället att tillämpa verktygen och fortsätta utvecklas och bli starkare, både i med och motgång.

Vi lär oss av våra misstag och det som inte dödar oss gör oss bara starkare. Hela livet är en skola, livet lär och vi som lär varandra är alla människor.

Idagens skola sker mycket av kommunikationen mellan både lärare och elever via datorn. Och hur pålitligt ert system än var när ni gick i skolan vet jag inte, om det var lika effektivt som vårt är idag...

Jag är nästan övertygad om att ni alla här inne idag har sett en dator men tänk om den hade fyllt en funktion i er skolgång där ni fick ta del av allt material från alla kurser, samtidigt som man kunde lämna in arbeten och sen utvärdera dessa med läraren på var sitt ställe...

Hade inte detta varit hur bra som helst?

Vårt arbetssätt idag är mycket fritt, dock under förutsättningar att vi kan ta ansvar för våra studier. Läraren ses mer som en privat person som finns tillhands för att pusha och utveckla våra inneboende jag.

Att komma och gå som man vill i lärarrummet idag faller sig naturligt för oss elever. Att även kunna prata om fler saker än bara de som rör skolan är mycket givande och intressant. Vi har inte så många självklara traditioner kvar. Det enda som jag kan tänka mig är sig likt från er tid är själva skolan. Även om den har expanderat och kanske målats om är det i grund o botten samma sten golv vi går på idag precis som ni gjorde då.

Ämnena vi läser idag är nog heller inte helt olik från de som ni läste. Det som kan tänkas ha utvecklats är karaktärsämnena som i mitt fall har varit t.ex. psykosocialt arbete och pedagogiskt ledarskap.

Idag är också studentdagen en tradition där allt är planerat in i minsta detalj.

Champagnefrukosten är det som inleder denna viktiga dag och som Winston Churchill sa en gång i tiden är champagne som bäst när den är torr, kyld och gratis.

När stunden nu är kommen och det är min tur att stå på trappan, kanske jag om 50år återkommer till vår gemensamma skola och får möjligheten till att lyssna på en lika positivt inställd student som jag är idag.